

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

P8_TA(2017)0044

Egzekucje w Kuwejcie i Bahrajnie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie egzekucji w Kuwejcie i Bahrajnie (2017/2564(RSP))

(2018/C 252/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Bahrajnu, w szczególności z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie Mohammeda Ramadana ⁽¹⁾ i z dnia 7 lipca 2016 r. w sprawie Bahrajnu ⁽²⁾, a także z dnia 8 października 2015 r. w sprawie kary śmierci ⁽³⁾,
- uwzględniając oświadczenia rzecznika wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federiki Mogherini z dnia 15 stycznia 2017 r. w sprawie egzekucji przeprowadzonych w Bahrajnie oraz z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie niedawnych egzekucji w Państwie Kuwejt,
- uwzględniając wspólne oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federiki Mogherini, w imieniu UE, oraz sekretarza generalnego Rady Europy Thorbjørna Jaglanda z dnia 10 października 2015 r. w sprawie Europejskiego i Światowego Dnia przeciwko Karze Śmierci,
- uwzględniając oświadczenie specjalnej sprawozdawczyni ONZ ds. pozasądowych, doraźnych i arbitralnych egzekucji Agnes Callamard i specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karanias Nilsa Melzera z dnia 25 stycznia 2017 r., w którym pilnie wezwano rząd Bahrajnu, aby nie dopuścił do kolejnych egzekucji, a także oświadczenie rzecznika wysokiego komisarza ds. praw człowieka ONZ Ruperta Colville'a z dnia 17 stycznia 2017 r. w sprawie Bahrajnu,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie kary śmierci, tortur, wolności słowa i obrońców praw człowieka,
- uwzględniając nowe ramy strategiczne UE i plan działania dotyczący praw człowieka, które mają umieścić w centrum wszystkich strategii politycznych UE ochronę praw człowieka i nadzór nad nimi,
- uwzględniając art. 2 europejskiej konwencji praw człowieka oraz protokoły nr 6 i 13 do tej konwencji,
- uwzględniając art. 1 i 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając porozumienie o współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a krajami Rady Współpracy Państw Zatoki (RWPZ) z 1988 r.,
- uwzględniając konkluzje z 25. posiedzenia Wspólnej Rady i spotkania ministerialnego UE-RWPZ, które odbyły się w dniu 18 lipca 2016 r.,
- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci, w szczególności rezolucję z dnia 18 grudnia 2014 r. oraz niedawną rezolucję z dnia 19 grudnia 2016 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karanias, Konwencję o prawach dziecka a także Arabską kartę praw człowieka, których Kuwejt i Bahrajn są stronami,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0044.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0315.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0348.

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

- uwzględniając środki zabezpieczające gwarantujące ochronę praw osób zagrożonych karą śmierci, zatwierdzone rezolucją Rady Gospodarczo-Społecznej nr 1984/50 z dnia 25 maja 1984 r.,
 - uwzględniając uwagi podsumowujące Komitetu Praw Człowieka ONZ z dnia 11 sierpnia 2016 r. w sprawie trzeciego sprawozdania okresowego Kuwejt,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka ONZ z 1948 r., w szczególności jej art. 15,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, w szczególności jego art. 18 oraz drugi protokół fakultatywny w sprawie kary śmierci, a także Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych,
 - uwzględniając konwencje ONZ: z 1954 r. dotyczącą statusu bezpaństwowców i z 1961 r. o ograniczaniu bezpaństwowości,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że według Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka (OHCHR) ponad 160 państw członkowskich ONZ – o różnych systemach prawnych, tradycjach, kulturach i uwarunkowaniach religijnych – zniósło karę śmierci albo jej nie wykonuje;
- B. mając na uwadze, że 25 stycznia 2017 r. władze Kuwejtu dokonały egzekucji siedmiu osób, z których jedna należała do rodziny królewskiej: Mohammada Shaheda Mohammada Sanwara Hussaina, Jakatii Midon Pawy, Amakeel Ooko Mikunin, Nasry Youseff Mohammad al-Anzi, Sayeda Radhiego Jumaa, Sameera Tahy Abdulmajeda Abduljaleela oraz Faisala Abdullaha Jabera Al Sabaha; większość z nich została skazana za morderstwo; mając na uwadze, że pięcioro więźniów było obywatelami innych państw: dwie spośród tych osób pochodziły z Egiptu, jedna z Bangladeszu, jedna z Filipin, a jedna z Etiopii; wśród skazanych były trzy kobiety; mając na uwadze, że były to pierwsze egzekucje w tym kraju od 2013 r., kiedy to władze kuwejckie wykonały karę śmierci na pięciu osobach, po sześćoletnim moratorium;
- C. mając na uwadze, że Centrum ds. Praw Człowieka w Zatoce Perskiej i inne organizacje praw człowieka udokumentowały naruszenia prawa do rzetelnego postępowania sądowego w kuwejckim systemie sądownictwa karnego, które utrudniły zapewnienie oskarżonym sprawiedliwego procesu; mając na uwadze, że szczególnie narażeni są pracownicy domowi będący cudzoziemcami, gdyż pozbawieni są ochrony socjalnej i prawnej;
- D. mając na uwadze, że w dniu 15 stycznia 2017 r. w Bahrajnie dokonano egzekucji przez rozstrzelanie na Alim Al-Singacem, Abbasie Al-Samei i Samim Mushaimie, po upływie sześćoletniego moratorium;
- E. mając na uwadze, że według OHCHR egzekucji dokonano z poważnym pogwałceniem standardów sprawiedliwego procesu; mając na uwadze, że o zamach bombowy w Manamie w 2014 r., w którym śmierć poniosło wiele osób, w tym trzech funkcjonariuszy policji, oskarżono trzech mężczyzn; mając jednak na uwadze, że według doniesień wszystkich trzech torturowano, aby wymusić przyznanie się do winy, które następnie posłużyło za główny dowód do ich skazania; mając na uwadze, że mężczyzn tych pozbawiono obywatelstwa, odmówiono im dostępu do adwokata, a egzekucję wykonano w niecały tydzień po wydaniu wyroku, nie udzielając zawczasu żadnych informacji rodzinie i nie dając możliwości wystąpienia o ułaskawienie;
- F. mając na uwadze, że specjalna sprawozdawczyni ONZ ds. pozasądowych, doraźnych i arbitralnych egzekucji uznała te egzekucje za „egzekucje pozasądowe”, gdyż trzem mężczyznom nie przyznano prawa do sprawiedliwego procesu, które zapisane jest w art. 14 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych;
- G. mając na uwadze, że OHCHR oświadczył, iż jest „zbulwersowany” egzekucjami oraz że istnieją „poważne wątpliwości”, czy skazanym zapewniono sprawiedliwy proces;
- H. mając na uwadze, że dwóm innym mężczyznom, Mohammadowi Ramadanowi i Husseinowi Moosie, również grozi kara śmierci w Bahrajnie; mając na uwadze, że obaj mężczyźni utrzymują, iż torturami wymuszono na nich niezgodne z prawdą przyznanie się do popełnienia przestępstw zagrożonych karą śmierci, oraz że egzekucje mogą zostać wykonane w każdej chwili;

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

- I. mając na uwadze, że obywatel bahrajńsko-duński Abdulhadi al-Khawaja, dyrektor-założyciel Centrum ds. Praw Człowieka w Państwach Zatoki, oraz Khalil Al Halwachi, nauczyciel matematyki mieszkający uprzednio w Szwecji, przebywają w więzieniu pod zarzutami związanymi z pokojowym wyrażaniem opinii;
 1. wyraża głębokie ubolewanie z powodu decyzji Kuwejtu i Bahrajnu przywracającej praktykę kary śmierci; ponownie potępia stosowanie kary śmierci oraz zdecydowanie popiera wprowadzenie moratorium na tę karę jako etap na drodze do jej zniesienia;
 2. wzywa Jego Wysokość szejka Bahrajnu Hamada Ibn Isę Al Khalifę do wstrzymania egzekucji Mohammada Ramadana i Husseina Moosy, a władze Bahrajnu do zapewnienia ponownego procesu zgodnego ze standardami międzynarodowymi; przypomina, że zarzuty pogwałcenia praw człowieka podczas postępowania muszą zostać należycie zbadane;
 3. podkreśla, że Konwencja o prawach dziecka oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych wyraźnie zabraniają stosowania kary śmierci za przestępstwa popełnione przez osoby poniżej 18 roku życia;
 4. wzywa rządy Kuwejtu i Bahrajnu do wydania natychmiastowego i otwartego zaproszenia dla specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania do odbycia wizyty w kraju i do zapewnienia mu nieskrępowanego dostępu do więźniów oraz do wszystkich miejsc przetrzymywania;
 5. przypomina, że UE sprzeciwia się karze śmierci i uznaje ją za okrutną i niehumanitarną karę, która nie pełni roli czynnika powstrzymującego od zachowań przestępczych, a w przypadku popełnienia błędu jest nieodwracalna;
 6. wzywa Kuwejt i Bahrajn, by podpisały i ratyfikowały Drugi protokół fakultatywny do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych w sprawie zniesienia kary śmierci;
 7. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) i państwa członkowskie do dalszej walki ze stosowaniem kary śmierci; zdecydowanie nalega na Bahrajn i Kuwejt, by stosowały się do minimalnych norm międzynarodowych i ograniczyły zakres i stosowanie kary śmierci; wzywa ESDZ do zachowania czujności w odniesieniu do rozwoju sytuacji w tych dwóch krajach i ogólnie w regionie Zatoki Perskiej oraz do wykorzystania wszystkich środków oddziaływania pozostających do jej dyspozycji;
 8. ponownie zauważa, że działania przedsiębiorstw europejskich obecnych w państwach trzecich muszą być w pełni zgodne ze standardami międzynarodowymi w dziedzinie praw człowieka; stanowczo potępia umowy dotyczące handlu bronią i technologiami wykorzystywanymi do naruszeń praw człowieka;
 9. apeluje do ESDZ i państw członkowskich o interwencję u rządu Bahrajnu i wezwanie go do uwolnienia Nabila Radżaba oraz wszystkich innych osób przetrzymywanych wyłącznie z powodu pokojowego korzystania z prawa do wolności słowa i zgromadzeń, a także o nakłonienie rządu Bahrajnu do zaprzestania nadmiernego używania siły wobec demonstrantów lub praktyki arbitralnego pozbawiania obywatelstwa;
 10. wzywa do uwolnienia Abdulhadiego al-Khawaji i Khalila Al Halwachiego;
 11. wzywa rząd Bahrajnu do pełnego wdrożenia zaleceń zawartych w sprawozdaniu Niezależnej Komisji Dochodzeniowej w sprawie Bahrajnu, zaleceń powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka oraz Krajowego Instytutu ds. Praw Człowieka; zachęca ponadto do działań reformatorskich w Kuwejcie;
 12. wzywa władze Bahrajnu, aby kontynuowały dialog służący osiągnięciu ogólnonarodowego konsensusu z myślą o doprowadzeniu do trwałego pojednania narodowego z udziałem wszystkich stron oraz o wypracowaniu trwałych politycznych rozwiązań kryzysu; zauważa, że w ramach zrównoważonego procesu politycznego powinna istnieć możliwość swobodnego wyrażania zasadnej i pokojowej krytyki;
 13. odnotowuje protesty, do jakich doszło w Bahrajnie w szóstą rocznicę powstania w 2011 r.; wzywa władze Bahrajnu do zadbania o to, aby siły bezpieczeństwa szanowały w pełni prawa pokojowo nastawionych demonstrantów i powstrzymały się od nadmiernego użycia siły, arbitralnych zatrzymań, tortur i innych aktów naruszających prawa człowieka;
 14. sprzyja dialogowi oraz dwustronnym i wielostronnym inicjatywom między Unią Europejską, jej państwami członkowskimi i krajami Zatoki Perskiej, w tym Kuwejtem i Bahrajnem, dotyczącym zagadnień związanych z prawami człowieka, a także innych obszarów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania; wzywa ESDZ i wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel Federikę Mogherini, by nalegały na ustanowienie formalnego dialogu w sprawie praw człowieka z władzami Kuwejtu i Bahrajnu, zgodnie z wytycznymi UE w sprawie dialogu na temat praw człowieka;

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Królestwa Bahrajnu, rządowi i parlamentowi Państwa Kuwejt oraz członkom Rady Współpracy Państw Zatoki.
